

den Gerning, det røgter, og ikke behøvede at gaa til Statskassen for at faa den røgtet forsvarligt. Jeg ved meget vel, at det Landbruget har faaet hidtil, langt fra staar paa Højde med, hvad Industrien har faaet ved Toldbeskyttelsen, at Tilskuddet til Landbruget er langt mindre end det, Industrien har faaet, men skulde det ikke være muligt for Landets bærende Erhverv at komme længere ned med de Bidrag, det ønsker fra Statskassens Side, end vi hidtil have været, uden Hensyn til, om ogsaa et andet Erhverv muligt faar noget mere end vi? Det forekommer mig, at den Stilling vilde være saa smuk og saa misundelsesværdig, at den vilde vække Opmærksomheden hos de andre Erhverv og bidrage til, at disse vilde blive mere beskedne i deres Krav og betragte Landbruget som et lysende Eksempel — hvad det jo i saa Fald vilde være —, som de tog Lære af:

Dette Lovforslag betegner altsaa et Skridt henimod det, som jeg finder ønskværdigt. Bevillingerne ere satte ikke saa lidt ned i Forhold til dem, der findes i den nugældende Lov, men jeg tror, at man, naar man gaar de forskellige Bevillinger igennem, vil sande, at de ogsaa ere satte ned med Skønsomhed. Det er klart, at vi ikke alle kunne være enige om, at netop den Bevilling skal sættes saa meget ned og den saa meget; derom kan der herske delte Meninger, men jeg tror ikke, at der er delte Meninger om, at Bevillingerne i det hele taget maa sættes ned, og jeg tror, at der er en god Villie hos Tingets Medlemmer til at søge at komme til Forstaelse om at faa disse Bevillinger fordelte paa den rette Maade. Jeg tror heller ikke, at det vil skade Landbruget særligt, at disse Bevillinger sættes ned.

Tilskuddene til Dyrskuerne sættes ret betydeligt ned, og det kan ikke nægtes, at i den første Tid vil dette føles, men jeg tror, at det ved Siden af vil vække Energien hos Landboforeningerne, og at de ville sørge for, at deres Dyrskuer blive lige saa nyttebringende, som de have været hidtil. Der har været talt om, hvorvidt det er rigtigt at have store eller smaa Dyrskuer. Jeg vil sige, at hvert af denne Slags Dyrskuer har sine Fordele. De smaa Dyrskuer kunne ikke undværes, i Særdeleshed ikke for de nydannede Foreninger. Hvilken stor Rolle de smaa Dyrskuer spille indenfor de mindre Foreninger, vide vi alle. Vi vide, hvor meget disse mindre Foreningers Velfærd er knyttet til disse smaa Dyrskuer. Men ogsaa mellem disse Forenin-

gers Medlemmer er den Tanke mangfoldige Gange kommen frem, om det ikke kunde være nyttigt at foranstalte Dyrskuer, der ere noget større end dem, de have, og vi have set, f. Eks. ovre paa min Egn, ikke saa faa Eksempler paa, at Foreninger, to eller flere, have sluttet sig sammen og holdt Fællesdyrskuer, og det have de staaet sig vel ved. Afstandene ere jo ikke saa store, Kommunikationsmidlerne ere saa gode nu til Dags, at Besværet for Folk ved at komme til disse Dyrskuer ikke er synderlig stort. Paa den anden Side kan det ikke nægtes, at de større Dyrskuer, som samle en hel Del Mennesker fra fremmede Egne, ere ikke saa lidt mere belærende end de smaa Dyrskuer; Blikket udvides, man faar mere at se, og man lærer mere. Jeg tror, det er til Gavn for de mange, at de faa noget andet at se end det, de ere henviste til at se i deres nærmeste Hjemstavn. I udvidet Forstand gælder dette ogsaa for de meget store Dyrskuer. Disse samle en meget stor Kreds af Deltagere, og de gøre en ganske overordentlig stor Nytte, fordi der kommer virkelig det bedste frem, der faar man Lejlighed til at se det bedste, det, der staar over det almindelige, og der kunne Folk lære, hvorledes deres Kreaturer skulle se ud. Jeg tror altsaa, at saavel de store som de smaa Dyrskuer have deres Mission, men at man ikke skal glemme den Nytte, som de store Dyrskuer gøre, for de smaa. Jeg tror, at man skal søge hen til at gøre begge Arter af Dyrskuer saa nyttebringende som muligt og gøre de store Dyrskuer til Samlingsstedet for de mange og for dem, som ere mest interesserede i Husdyrbrug, saaledes at de deraf kunne drage Lære og tage denne med hjem og gøre den frugtbringende i deres Hjem. Det er blevet sagt, at det vilde være dødbringende for de smaa Dyrskuer, naar Minimum for Præmie blev sat til 10 Kroner. Jeg tror ogsaa, at denne Sum godt kunde sættes lidt længere ned. Jeg synes, at man ogsaa maatte have Lov til at uddele mindre Præmier, f. Eks. paa nogle faa Kroner, thi en saadan Præmie gør alligevel sin Nytte og bringer Modtageren Glæde, dels fordi han nu faar disse Par Kroner i Lommen — det er nu det mindste af det —, dels fordi han herigennem faar en haandgribelig Anerkendelse for det Dyr, som han har gjort sig den Ulejlighed at komme med til Dyrskuet. Jeg tror overhovedet, at det er nødvendigt, at vi holde paa disse Dyrskuer. Der har ganske vist været Røster fremme om, at den Tid var